

Temeljna SIS v Ljubljani

V Ljubljani je bila 7. novembra ustanovljena **Temeljna SIS za železniški in luški promet**. Hkrati z njeno ustanovitvijo se je končala akcija za oblikovanje temeljnih SIS za železniški in luški promet v SR Sloveniji. Ljubljanska SIS bo samoupravno in dohodkovno povezovala delovne organizacije in krajevne skupnosti iz 11 občin Ljubljane in njene regije te delovne organizacije, ki opravljajo železniški in luški promet.

V poročilu o dvehletnem delu iniciativnega odbora so poudarili, da je ustanovitev temeljne SIS ljubljanskega prometnega središča prišla na vrsto zadnja iz nekaj objektivnih razlogov. Glavni vzrok je v tem, da ljubljanska temeljna SIS združuje 900 TOZD in 175

KS, kar je v primerjavi z drugimi temeljnimi SIS za železniški in luški promet daleč največ. Tako je akcija članov iniciativnega odbora za čimboljši odziv v delovnih organizacijah in krajevnih skupnostih, kar zadeva podpisovanje samoupravnega sporazu-

ma v vključevanju v skupnosti, zahtevala od njih veliko dela in temu primerno tudi časa. Novi predsednik skupnosti je ob tem poudaril, da novo vodstvo čaka še precej dela pri pridobivanju novih članov v skupnost. To še posebej velja za vključevanje delovnih organizacij in krajevnih skupnosti iz samega mesta Ljubljane, ki so za podpisovanje samoupravnega sporazuma o vključitvi v skupnost v primerjavi z delovnimi organizacijami in KS iz okolice pokazale neprimerno manj zanimanja (v občini Center je dosegla celo najslabši uspeh).

RADIO GLAS LJUBLJANE

Tudi radio Glas Ljubljane bo moral 23. novembra spremeniti svoje frekvence oziroma valovne dolžine. Od četrtega naprej ga boste poslušali na srednjem valu 241,5 metra – 1242 kHz. Na UKV ni sprememb (89,3 mHz). Spored preberite v Dnevniku in Delu.

Telefon radia Glas Ljubljane: 325-494, v studiu 261-876.

Na ustanovni skupščini so spregovorili tudi o pomenu ustanavljanja temeljne SIS. V gospodarstvu vse bolj prevladuje prepričanje, da je le s samoupravnim sporazumevanjem in povezovanjem neposrednih partnerjev v prometni storitvi mogoče reševati našo prometno problematiko.

Oblikovanje ustrezne prometne politike pa se mora začeti v sami »bazi« kjer je obilo možnosti za predstavitev interesov vsakogar in za njihovo nadaljnje usklajevanje v širšem prostoru. Vlogo takega prenosnika pa naj bi opravljale prav temeljne SIS.

ŽIRIJA ZA PODELJEVANJE PRIZNANJ OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA PRI MESTNI KONFERENCI SZDL LJUBLJANA, KOMENSKEGA 7

Razpisuje

za leto 1979 80 srebrnih priznanj Osvobodilne fronte

ki jih bomo podelili za območje ljubljanskih občin ob obletnici ustanovitve Osvobodilne fronte slovenskega naroda, 27. aprila 1979.

Priznanja bomo podelili posameznikom in organizacijam na območju mesta Ljubljane za dosežke trajnejše vrednosti v družbenopolitični dejavnosti, razvijanju samoupravnih odnosov in uveljavljanju revolucionarnih tradicij Osvobodilne fronte.

Žirija bo predvsem upoštevala delovne ljudi, občane in njihove organizacije, ki so se posebno izkazali in so dejavni pri uresničevanju idejnopolitičnih nalog SZDL, v družbenopolitičnih in družbenih organizacijah, organizacijah združenega dela, samoupravnih in družbenopolitičnih skupnostih, še posebej pa pri socialistični vzgoji mladine. Pri tem bomo upoštevali tudi mlajše družbenopolitične delavce in tovariše, ki so se izkazali v zadnjih mandatnih obdobjih na pomembnih funkcijah v SZDL in družbenopolitičnih skupnostih. Izbrali bomo zlasti tiste, ki za svoje družbenopolitično delo še niso dobili pomembnejših priznanj, odlikovanj ali nagrad.

Predloge za srebrna priznanja OF naj pošljejo predlagatelji (družbenopolitične in družbene organizacije, organizacije združenega dela, društva in drugi družbeni dejavniki) komisijam za podeljevanje priznanj OF pri občinskih konferencah SZDL oziroma mestni žiriji najkasneje do 15. januarja 1979. Kasnejših predlogov žirija ne bo mogla upoštevati v letu 1979.

Žirija za podeljevanje priznanj OF pri MK SZDL Ljubljana, Komenskega 7

»Izgubljena« hiša

»Krajevna skupnost? Ja, pravzaprav ne vemo. Vabil na zbere krajanov ne dobivamo, volit pa so šli nekateri na krajevno skupnost Kolodvor. Tudi občinskega glasila ne dobivamo. Vse kaže, da so na nas pozabili. Seveda nas zanima, kam spadamo. Po mojem vsakakor v krajevno skupnost Boris Kidrič, ampak to je že v občini Bežigrad in res ne vem, kje naj bi sprožili postopek, da bi nas spravili iz ene krajevske skupnosti v drugo.«

»Geografsko in po interesih spadamo za Bežigrad, v krajevno skupnost Boris Kidrič, pravno pa nas sedaj vodijo v krajevno skupnost Kolodvor. Vendar nas zanemarjajo, verjetno se zdi njihovemu raznašalcu vabil predaleč, da bi hodil čez tire. V volilnem imeniku smo v KS Kolodvor, vendar vabil na volitve nismo dobili.«

»Ne, hišnega sveta pa nimamo. To tule je samski dom in samoupravno smo organizirani tam, kjer delamo. Vsi smo železničarji.«

To je le nekaj izjav, ki smo jih zabeležili med pogovorom s stanovalci hiše na Vilharjevi cesti 2, ki je edina naseljena hiša na severovzhodni strani železniške postaje, ki spada v krajevno skupnost Kolodvor. Hiše na drugi strani Vilharjeve spadajo v KS Boris Kidrič.

Izjave bi lahko pustili tudi brez komentarja, tako zgovorne so in vse kažejo na žalostno dejstvo, da naravna meja, kot

je železniška proga, lahko rešnično »odreže od sveta« posebno hišo, ki se po včasih čudni logiki mej med krajevnimi skupnostmi znajde »na drugi strani«. Povprašali smo tudi na krajevni skupnosti, kjer so priznali, da je raznašalcu res morda predaleč hoditi »tja gor« čez tračnice, vendar, da so že govorili o tem problemu, tudi na občini so se že pogovarjali, da je nekaj treba narediti. Vendar do danes niso še nikjer uradno obravnavali tega, lahko bi rekli obmejnega problema. Sedaj se bliža razprava o delitvi krajevnih skupnosti in verjetno se bo le pokazala prihodnost, da meje, ki so nelogične, spremenimo po zdravi pameti.

Ker primer ni osamljen, bi veljalo sprožiti širšo akcijo med krajan v vseh ljubljanskih krajevnih skupnostih in občinah, da bi takšne in podobne »izgubljene« hiše »našle pot« do najbližje krajevske skupnosti in to ne najbližje v geografskem smislu ampak do najbližje po interesih, ki združujejo krajanje.

M. S.

3. SEJA MESTNE KONFERENCE ZVEZE KOMUNISTOV V LJUBLJANI, BILA JE V ZAČETKU SEPTEMBRA LETOS, JE UVRSTILA NA SVOJ DNEVNI RED NEKATERA BISTVENA VPRAŠANJA POLITIČNO-VARSTVENIH RAZMER V MESTU

Pomemben del ocene je akcija

Ocenjevati politično-varnostne razmere pomeni predvsem ugotavljati žarišča in vzroke nezadovoljstva delovnih ljudi; odpore uresničevanju politike zveze komunistov oziroma drugih družbenih dejavnikov; oblike, v katerih se ti odpori javljajo; pojave destruktivnega sovražnega delovanja oziroma pojave, ki takšno delovanje omogočajo ali dopuščajo; pojave, ki predstavljajo izpodkopavanje ustavnega položaja delavca, občana, njegove varnosti in varnosti njegovega in družbenega premoženja; manifestacije stare oziroma nizke zavesti o pravicah in dolžnostih do lastne delovne oziroma samoupravne skupnosti in družbe kot celote.

Nadaljevanje s prejšnje številke

Ključna žarišča problemov v Ljubljani so v tem trenutku predvsem delovne organizacije, kjer smo imeli v prvem polletju 19 primerov, (sicer manjših) prekinitve dela. To pomeni, da so se v 19 primerih delavci poslužili tega skrajnega sredstva v svoji borbi proti tehnokratsko birokratski otopelosti, kar daje tudi svojstveno sliko stanja organizacij Zveze komunistov in sindikatov v teh kolektivih. V zvezi s tem je potrebno oceniti, ali so bile potegnjene vse konsekvence glede odgovornosti za situacijo v teh organizacijah.

Nadalje: v času največje bitke za uveljavljanje zakona o združenem delu (v lanskem in letošnjem letu) imamo v Ljubljani za 103%

več primerov, ki jih v svoji pristojnosti obravnavajo pravobranilci samoupravljanja. Skoraj 700 delavcev oziroma temeljnih organizacij je iskalo na tem mestu svojo zaščito. V posameznih delovnih organizacijah imajo na desetine pritožb delavcev na samoupravne organe na odločitve o osebnem dohodku, kar kaže na stanje »demokratičnih odnosov« v fazi razprave in sklepanja. Pritožbe pa se čisto obravnavajo zelo uradniško, tehnokratsko. Imamo tudi večje število organizacij, ki do novembra 1978 ne bodo imele svojih aktov usklajenih z zakonom o združenem delu, ali pa bo to le formalno, zlasti kar se tiče dohodkovnih odnosov in pa realizacije načela delitve osebnih dohodkov po rezultatih živega dela in po vloženem minulim delu

Imamo tudi več primerov, da se skuša prilepiti etiketo birokratiizma tistim, ki so za red in odgovornost, tisti pa, ki tolerirajo neodgovornost, naj bi bili dobri samoupravljalci. Očitno se še meša pojme »samoupravljanje«, »neodgovornost«, »nered«, »demokracija«, ipd.

Poznamo tudi primere manipuliranja poslovnih struktur, ponekod celo v spregi z vodstvi političnih organizacij, s kadrovsko politiko, z referendummi, pri čemer so bili tudi pojavi zapiranja nekaterih temeljnih organizacij vase in negiranja širših družbenih interesov. Na drugi strani pa smo imeli tudi pojave sektaštva v kadrovski politiki in manipuliranje s pojmom moralnopolitična primernost.

Žarišče nezadovoljstva je tudi preskrba Ljubljane in funkcioniranje celotnega preskrbovalnega mehanizma in sistema. Kljub poučnim izkušnjam iz lanskega leta, ko je zmanjkalo plina, se podobni primeri nadaljujejo. Nemo goče je razumeti in sprejeti kakršnakoli opravičila, ker ljubljancem ostajajo recimo brez kruha. To pa se ni dogajalo le pred prazniki, ampak so police prazne ponekod tudi ob sobotah. Postavlja se tudi vprašanje, zakaj je oskrba z vrtninami slabša in dražja?

Nezadovoljstvo pa povzroča tudi promet v mestu. Zato je dolgoročno rešitev proetne situacije v Ljubljani primarna naloga in za služi vso politično odgovornost, podpora akciji in če bo potrebno

tudi novo politično akcijo, da se zberejo nova dodatna finančna sredstva, da se ta problem hitreje rešuje v interesu vseh.

Žarišče problemov so tudi razmere v družbenih dejavnostih, kjer beležimo nezadovoljive rezultate na področju reforme izobraževanja, ki se kažejo zlasti v strukturi vpisa, saj je ta tudi posledica zaostalih, malomeščanskih pojmovanj, ki favorizirajo izobraževanje za tako imenovane intelektualne poklice in nasprotujejo radikalnim spremembam sistema izobraževanja. Imamo veliko kritike, da se mladina ni mogla vpisati v te ali one šole, istočasno pa nam v Ljubljani ostaja praznih okoli 3000 raznih učnih mest za proizvodne poklice. To je politični problem, to je problem izoblikovanja zavesti v nas samih. Seveda pa s tem še niso naštetni vsi problemi, ki pestijo Ljubljano, vsa žarišča, ki netujejo nezadovoljstvo pri ljudeh.

Spopasti se bo treba tudi s poslovanjem naše uprave in administracije, ki kljub ostrim kritikam ne menja svoj način dela in ki se v odnosih do ljudi čisto obnaša kot oblast nad njimi. Zategadelj imamo ponovno ostre kritike, da npr. izgradnja študentskih domov v Ljubljani ne teče, ker ni urbanističnih rešitev, da ne gre gradnja cest zaradi administrativnih procedur itd.

Vsa ta žarišča morajo komunisti analizirati tudi z vidika možnosti, da jih izkoristijo določene notranje in zunanje sile, ki bi jih

samoupravljanju, politiki Zveze komunistov nasprotne sile v svoje namene in cilje ali vsaj za poskuse diskreditiranja našega sistema pred neobveščeno zlasti zunanjo javnostjo ali pa tudi za destruktivno delovanje med našimi ljudmi doma. Zato je odgovornost, da jih odpravljamo, tem večja.

Negativni pojavi, nezadovoljstvo ljudi, so vedno lahko tudi plen ostankov naše politične emigracije za njeno protiljudsko in protipsihološko delovanje, za poskuse vplivanja na naše ljudi, ki prihajajo z njimi v kontakt, za izvajanje psihološkega pritiska.

Vse to in še mnoga druga so vprašanja, na katera mora biti usmerjena nadaljnja akcija ZK v mestu in občinah ter osnovnih organizacijah. Tem vprašanjem naj bo prilagojen tudi program sej konferenc ZK, s tem, da prihajajo na dnevni red tista vprašanja, kjer je potrebno doseči politično enotnost ter razčistiti eventualne razlike v pogledih na način reševanja. Odpravljanje teh žarišč je stvar pristojnih samoupravnih in družbenih organov, komunistov v njih, mestni in občinski komiteji in osnovne organizacije pa morajo to spremljati in insistirati na akcijskih ukrepih in odgovornosti. Odpravljati moramo formalizem in verbalizem kot razloge nezadovoljstva in nerazpoloženja. Nič ne rešuje še tako vestno citiranje kongresnih stališč, če ni akcije povsod tam, kjer ljudje delajo